

Brez trpljenja ni večnega življenja?

V preteklih prazničnih dneh so nas obsipavali tako različni mediji kot tudi katoliški dušni pastirji, z zgodbami o trpljenju, iz katerega naj bi se rodilo novo, večno življenje. Kristusovo trpljenje na križu pred Veliko nočjo v krščanstvu predstavlja simbol požrtvovalnosti za odrešitev drugih; širše gledano celo zmožnost vzdržati v bolečini, trpljenju in ponižanju do odrešitve, ki nastopi s fizično smrtjo. Vsemu temu pa potem sledi vstajenje v novo življenje, ki smo ga deležni šele v onstranstvu. Ob poslušanju teh zgodb leto za letom se vedno znova sprašujem, ali je potrebno resnično vztrajati v trpljenju v tuzemeljskem življenju do smrti? Je to res naša prava pot do odrešitve?

Ob širjenju znanja o ostalih verah in filozofijah življenja drugih narodov, tudi različnih plemenskih skupnostih, in s srečevanjem s tradicijami in načini življenja na drugih kontinentih, se mi vedno bolj dozdeva, da je biti rojen v Evropi veliki in prvi bonus, ki ga dobi otrok že ob rojstvu - glede na vse ekonomske dobrine, s katerimi je novorojena duša obkrožena že od samega rojstva. Vsega tega večina otroških duš preostalega sveta pogosto ni deležna, zato pa oni premorejo dosti več ljubezni, čistega veselja in radosti do življenja, ki je nam Zahodnjakom manjka. Zdi se, da »evropske duše« pritorvorimo s sabo eno veliko ujetost v trpljenje, nagnjenost k pritoževanju, občutek nesvobode in žalosti, pogosto celo izgubljenosti, kar se lahko skozi zahodni način življenja potencira do te mere, da se izgubimo v svetu nešteti možnosti izbire, vdamo v »večno« trpljenje, kot način življenja ali pa celo zbolimo, ker naše telo začne usihati v neharnomičnem odnosu med načinom življenja in strmljenjem duše po odrešitvi – *tukaj in zdaj* in ne *onkraj* in *potem*. Fizično bolezen bi lahko razumeli kot klic duše po prenovi, po novem življenju. Tu se šele začne iskanje. Da pa ugledamo pot iz teme, je potrebno pritegniti svetlobo in brezpogojno ljubezen v naša srca in v naša življenja.

Velikonočni čas je pravi čas za tovrstne človeške podvige, saj bi ga lahko v širšem smislu razumeli kot »prenovo človeške duše«. Ko se v najtemnejši noči premagajo globoko trpljenje, brutalno nasilje in škodoželjni človeški nameni s čisto ljubeznijo, odprtostjo srca do sočloveka in s svetlobo vstajenskega dne, se lahko odločimo tudi za »lastno vstajenje« in življenje v miru, harmoniji in brezpogojni ljubezni. Z novim načinom razumevanja sebe in soljudi lahko začnemo tudi bolj ceniti vse blagoslove vsakdanjega življenja in lažje najdemo sočutje do manj privilegiranih, s čimer prispevamo k skupnemu veselju. Le-to dobi svoje prave razsežnosti šele, ko ga lahko in ga tudi znamo deliti z drugimi.

Želela bi, da je bila to naša zadnja Velika noč, prežeta s trpljenjem in krvjo. V naslednjih letih bi praznovali samo še radost Velike nedelje, tj. dan vstajenja, veselja, božje svetlobe in večne radosti, ki bi trajala vse naše življenje. Želela bi, da skozi leto ne zapademo spet v stare vzorce sovraštva, trpljenja in ujetosti, temveč živimo vsak dan, kot da smo v velikonočnih dneh že prešli našo fizično smrt in se rodili v večno življenje. Ko bomo Kristjani zmogli pretvoriti krščansko vstajensko sporočilo v tuzemeljsko življenje, brez vsakoletnega ponavljanja kalvarije, bomo prispevali k resnični skupni blaginji in slogi med ljudmi ter soustvarjali in uživali radost božje ljubezni že na Zemlji. Ali ne strmijo naše duše ravno k temu?

Aleksandra Maček

